

Wrocław, dnia 30 listopada 2018 r.

Dr hab. Patrycja Zawadzka prof. nadzw. UW
Katedra Prawa Finansowego
Wydział Prawa, Administracji i Ekonomii
Uniwersytet Wrocławski

Recenzja

rozprawy doktorskiej mgr Pawła Izdebskiego

**pt. „Administracyjnoprawne środki ochrony konsumentów na rynku kapitałowym
w ramach działalności Komisji Nadzoru Finansowego i Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów”, ss. 385**

I. Podstawa prawna i kryteria oceny

Podstawą prawną sporządzenia niniejszej recenzji jest uchwała Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego (pismo Dyrektora Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 10 października 2018 r.).

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 1789 ze zm.) rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Przy ocenie rozprawy doktorskiej Pana mgr Pawła Izdebskiego przyjęto następujące kryteria: wybór i znaczenie podjętej tematyki, poprawność w zakresie sformułowania celów badawczych, zastosowaną metodologię badań naukowych, sposób doboru i wykorzystania źródeł, w tym aktów prawnych, orzecznictwa, literatury przedmiotu oraz innych materiałów.

II. Wybór tematu pracy i przyjęte założenia

Recenzowana rozprawa doktorska poświęcona jest administracyjnoprawnym środkom ochrony konsumentów na rynku kapitałowym w ramach działalności Komisji Nadzoru Finansowego (KNF) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK). Zasadniczym przedmiotem rozprawy jest omówienie administracyjnoprawnych standardów ochrony konsumentów w relacjach z instytucjami świadczącymi usługi maklerskie (firmami inwestycyjnymi) na rynku kapitałowym. Autor wskazał trzy fundamentalne cele rozprawy (str. 17-19). Po pierwsze, celem rozprawy było przedstawienie argumentacji przemawiającej za istnieniem dominacji instrumentów administracyjnoprawnych w sferze ochrony konsumentów w relacjach z instytucjami świadczącymi usługi maklerskie. Po drugie, wobec specyfiki wyróżniającej rynek kapitałowy, a także uwzględniając fakt, że prawo regulujące ten obszar aktywności gospodarczej posługuje się w istocie odrębną kategorią podmiotową uczestników, tworząc dla nich swoiste ramy ochronne, które niejednokrotnie wykraczają poza normy prawa konsumenckiego, kolejnym celem rozprawy było dokonanie zestawienia regulacji konsumenckich z regulacjami właściwymi dla prawa rynku kapitałowego. Po trzecie, celem rozprawy jest wykazanie stopnia ograniczenia wolności gospodarczej instytucji świadczących usługi maklerskie na rynku kapitałowym, z punktu widzenia ochrony interesów klientów (konsumentów). Określone przez Autora cele badawcze pracy zostały prawidłowo sformułowane i zrealizowane w toku wywodu.

Autor za punkt wyjściowy przyjął założenie, zgodnie z którym normy o charakterze publicznoprawnym, w szczególności normy prawa administracyjnego, w sposób zdecydowanie bardziej efektywny wypełniają sferę regulacyjną ochrony konsumentów oraz rynku kapitałowego, względem uregulowań natury prywatnoprawnej (str. 15). Teza ta zasługuje na pełną aprobatę. Nie budzi wątpliwości, że pozostawienie

funkcjonowania rynku finansowego tylko mechanizmom rynkowym stanowi potencjalną zachętę do nadużyć finansowych oraz zagrożenie dla ochrony środków powierzanych szeroko rozumianym instytucjom finansowym, w tym firmom inwestycyjnym. Właściwe uregulowanie działalności podmiotów rynku kapitałowego, a nawet szerzej – całego rynku finansowego – ma fundamentalne znaczenie dla ochrony deponowanych w nich środków, ale także dla stabilności gospodarki zarówno pojedynczego państwa, jak i nierzadko większej ich ilości. Doniosłą rolę odgrywa także praktyka w zakresie odpowiednio wczesnego wychwytywania zagrożeń dla rynku, zwłaszcza przez podmioty sieci bezpieczeństwa finansowego. Administracyjnoprawne środki ochrony konsumentów stanowią zatem niezwykle ważny problem zarówno z praktycznego, jak i teoretycznego punktu widzenia.

Podjęty w dysertacji problem badawczy stanowił swoistą lukę w literaturze przedmiotu, która to została prawidłowo zdiagnozowana przez Doktoranta. Podkreślić przy tym należy, iż względnie szerokie ujęcie przez Autora badanej problematyki stworzyło możliwość formułowania ocen o charakterze uniwersalnym. Wychodzi to naprzeciw standardom przyjmowanym dla rozpraw doktorskich.

Temat rozprawy dotyczy istotnej i aktualnej problematyki. Autor we wstępie właściwie sformułował cele badawcze, a w dalszej części wywodu dokonał właściwego wyboru zagadnień. Został on trafnie dobrany i sformułowany.

III. Struktura pracy i metodologia badawcza

Struktura rozprawy wynika z zakresu przedmiotowego oraz przyjętej koncepcji badawczej. Dysertacja składa się ze wstępu, czterech rozdziałów i zakończenia. Ponadto zawiera wykaz skrótów i wykaz źródeł. Istnieje wyraźny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy sformułowanymi we wstępie celami i tezami pracy, a konstrukcją i systematyką poszczególnych rozdziałów. Każdy kolejny rozdział stanowi kontynuację wcześniej podjętej

problematyki i dopełnia badania we wskazanym zakresie, czego zwieńczenie stanowią wnioski zawarte w zakończeniu.

Należy zauważyć, iż zachowano właściwe proporcje pomiędzy poszczególnymi rozdziałami. Poświęcono jednakową uwagę podstawowym zagadnieniom związanym z badaną problematyką.

Autor prawidłowo wykorzystał metody badawcze charakterystyczne dla nauk prawnych. Podstawową metodą badawczą jest metoda normatywno-dogmatyczna.

W szerokim zakresie skorzystano z orzecznictwa sądowego (krajowego i zagranicznego), orzecznictwa organów administracji publicznej (Prezesa UOKiK i KNF) oraz aktów o charakterze *soft law* wydanych przez organy krajowe i europejskie. Metoda empiryczna pozwoliła na ukazanie praktyki stosowania prawa w badanym obszarze. W kilku miejscach jednak w związku z analizą zagadnień problemowych, zwłaszcza w ramach badania teoretycznych lub aksjologicznych podstaw ochrony konsumentów, Autor skorzystał z ekonomicznej analizy prawa, a także metod właściwych dla psychologii. Z pełną aprobatą należy odnieść się do sposobu wykorzystania w pracy metody porównawczej.

IV. Wyniki przeprowadzonych badań

Podjęcie w dysertacji problematyki administracyjnoprawnych środków ochrony konsumenta wymagało przeprowadzenia wieloaspektowych badań. Wynika to z jednej strony z niejednolitego charakteru norm prawnych obejmujących obszar ochrony konsumenta, ale także samego rynku kapitałowego. Przyporządkowanie norm prawnych współtworzących te dwa wskazane obszary do jednej gałęzi prawa jest niemożliwe. Normy odnoszące się do ochrony konsumenta mają niejednorodną strukturę rodzajową, ponieważ z jednej strony dopuszczają możliwość interwencji organów władzy publicznej, a zatem są charakterystyczne dla regulacji o charakterze publicznoprawnym, z drugiej strony obejmują swoim zakresem szereg reguł natury zobowiązaniowej, co z kolei jest charakterystyczne dla obszaru prawa prywatnego. Autor zasadnie wyprowadził taki wniosek z przeprowadzonych badań (str. 321).

Stwierdzić należy, iż prawidłowo przeprowadził badania w ramach prawa administracyjnego, cywilnego oraz karnego. Ponadto wykazał się znajomością szeroko rozumianego prawa rynku finansowego, prawa konstytucyjnego oraz prawa europejskiego.

Spośród organów władzy publicznej, których kompetencje odgrywają w sposób bezpośredni i pośredni wpływ na ochronę konsumenta na rynku kapitałowym, wskazać należy m.in. Rzecznika Finansowego, Prezesa UODO, GIIF oraz miejskiego (powiatowego) rzecznika praw konsumenta. Zadania tytułowych organów administracji publicznej: KNF i Prezes UOKiK, w sposób najszerszy chronią konsumentów w relacjach z instytucjami świadczącymi usługi maklerskie. Organy te mają przede wszystkim charakter regulacyjny.

Przyjęta przez Doktoranta koncepcja prowadzenia rozważań jest prawidłowa.

W rozdziale I przeprowadzono badania w przedmiocie ingerencji prawnej w system ochrony konsumentów na rynku kapitałowym. Autor zasadnie odniósł się do problematyki pozycji prawnej konsumenta na rynku kapitałowym, a następnie dokonał analizy terminologicznej podstawowych pojęć wykorzystywanych w dalszej części pracy. Zabieg ten jest poprawny z metodologicznego punktu widzenia. Usystematyzowanie siatki pojęciowej w mojej opinii stanowi warunek *sine qua non* każdej pracy doktorskiej. W dalszej części odniesiono się do roli publicznoprawnych i prywatnoprawnych standardów ochrony konsumentów na rynku kapitałowym, a także do organów administracyjnoprawnych odpowiedzialnych za ochronę konsumentów na rynku kapitałowym. Wątpliwości w rozdziale I wywołuje brzmienie punktu 4 „Inne organy administracji publicznej odpowiedzialne za ochronę konsumentów na rynku kapitałowym – pozycja oraz podstawy ich działania”. Sformułowanie „inne” w sytuacji, gdy ze spisu treści nie wynika czy i jakie organy już zostały poddane analizie, nie jest trafione. Wydaje się, że w tytule nie powinno być tego słowa. Autor i tak zaznacza w pierwszych dwóch akapitach pkt 4, że chodzi o ukazanie pozostałych, obok tytułowych organów administracji publicznej (KNF-u i Prezesa UOKiK), których zadania w sposób najszerszy chronią konsumentów w relacjach z instytucjami świadczącymi usługi maklerskie (str. 51). Autor właściwie dokonuje podziału w oparciu o zakres kompetencyjny (właściwość rzeczową) oraz instrumentarium administracyjnoprawne, którym dysponują organy administracyjnoprawne, gwarantując bezpieczeństwo na rynku kapitałowym, dokonuje podziału na organy o charakterze *stricte* konsumenckim, organy administracyjne, których

sfera aktywności ukierunkowana jest na ochronę relacji o charakterze szerszym niż relacja konsumencka (np. Rzecznik Finansowy, Prezes UODO), organy administracyjne o charakterze pozakonsumenckim, których sfera aktywności nie jest ukierunkowana na bezpośrednią ochronę relacji konsumenckich (str. 63).

Nie budzi wątpliwości, że jedną z podstawowych funkcji prawa administracyjnego, jako gałęzi prawa publicznego, jest realizacja celów i wartości publicznych, jak interes publiczny, dobro publiczne, zadania publiczne. Normy tego prawa pełnią fundamentalną rolę w systemie ochrony konsumenta na rynku kapitałowym. Ważną rolę w tym zakresie pełnią mechanizmy kontroli oraz nadzoru przedsiębiorców prowadzących działalność na rynku finansowym. Przepisy prawa prywatnego także odgrywają istotną rolę w zakresie kształtowania relacji kontraktowych między uczestnikami obrotu. Autor słusznie wskazuje na rangę tych regulacji prywatnoprawnych, zasadnie podkreślając, iż przepisy te nie tylko kształtują relacje kontraktowe między konsumentem a przedsiębiorcą, ale również tworzą mechanizmy uskuteczniające egzekwowanie praw i obowiązków stron (str. 48). Swą uwagę poświęca także prawom podmiotowym: bezpośrednim, roszczeniom, uprawnieniom kształtującym, zarzutom (str. 50 i n.)

W rozdziale I wątpliwym jest brak analizy pojęcia nadzór. Przytoczona została jedynie jedna z definicji występująca na gruncie prawa administracyjnego (str. 47), której to nie zestawiono z innymi poglądami. Mało problemowe podejście w tym zakresie pozostawia niedosyt. Autorowi niewątpliwie znane są ugruntowane w doktrynie teorie dotyczące terminów „nadzór” i „kontrola”, jednak uzasadnione byłoby ukazanie dorobku literatury przedmiotu w tym zakresie. W dysertacji omówiono nadzór gospodarczy, policyjny, reglamentacyjny na dalszych kartach pracy (rozdział III, str. 117-123). Warto byłoby na str. 47 odesłać do właściwej literatury przedmiotu, a także do dalszych szczegółowych analiz zawartych w rozdziale III dysertacji, pkt 4 „Istota oraz cel administracyjnego nadzoru nad rynkiem kapitałowym”.

Przedmiotem rozdziału II są publicznoprawne metody ingerencji w wolność gospodarczą firm inwestycyjnych w kontekście ochrony interesów konsumentów. Analizując aksjologiczne podstawy ochrony konsumenta Autor słusznie dokonuje podziału na konstytucyjne i pozakonstytucyjne źródła ochrony konsumenta jako strony stosunku

obligacyjnego. Z aprobatą należy się odnieść do akcentowania roli Konstytucji RP w podjętym zakresie badań, co często umyka autorom opracowań dotyczących ochrony konsumenta (str. 64-66).

W ogólnym zakresie przedstawiona została koncepcja przeciętnego konsumenta (s. 67-69), która w ostatnich latach dosyć mocno ewoluowała. Autorowi nie sposób jednak odmówić wskazania na najważniejsze założenia w tym zakresie oraz poprawności odesłania do właściwej literatury przedmiotu i judykatury. Jak zasadnie zauważono, prawidłowo zorganizowane przedsiębiorstwo prowadzące działalność maklerską, winno koncentrować się na trzech fundamentalnych celach, tj. bezpieczeństwie i ciągłości świadczonych usług, ochronie interesów klientów oraz ochronie informacji poufnych lub stanowiących tajemnicę zawodową (str. 83). Mimo, iż uwadze nie umyka problem chińskich murów (str. 83), to potraktowany został także skrótowo. Chińskie mury, jako zespół regulacji wewnętrznych ukierunkowanych na ograniczenie polityki informacyjnej wobec osób zatrudnionych w przedsiębiorstwie (K. Zacharzewski, [w:] *Prawo rynku kapitałowego. Komentarz*, M. Wierzbowski, P. Wajda, L. Sobolewski (red.), Warszawa 2014, s. 961-962), mimo że nie mają charakteru publicznoprawnego, to ich rola jest nie do przecenienia w związku z zapewnieniem bezpieczeństwa środków powierzanych firmom inwestycyjnym.

Rozdział III dotyczy Komisji Nadzoru Finansowego, a rozdział IV – Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Rozdziały te także są poprawne pod względem merytorycznym. Właściwie przedstawiono zakres działalności obu organów. Słusznie koncentrując uwagę na formach władczych i niewładczych w zakresie ich działalności (odpowiednio rozdział III pkt 5.1 i 5.2 oraz rozdział IV pkt 5 i 6). Poprawnie i we właściwym stopniu oparto się na przepisach obowiązującego prawa, judykaturze oraz literaturze przedmiotu. Przejrzyście rozróżniono terminy „autoryzacja” i „nadzór” (odpowiednio: nadzór prewencyjny i nadzór następczy (bieżący)). Autor w toku całego wywodu dostrzega zagadnienia istotne dla formułowania precyzyjnych wypowiedzi. Przykładem tego jest także m.in. podkreślenie w dysertacji różnic między właściwością a kompetencjami organu (str. 106).

W dysertacji odniesiono się do fundamentalnych zasad prawa administracyjnego, w tym zasady praworządności (omówiona na str. 109-110). Nie budzi wątpliwości, że nadzór

sprawowany przez KNF jest nadzorem prawnym, tzn. nadzorem, którego realizacja podporządkowana jest zasadzie praworządności, nierzadko określanej mianem zasady legalizmu, a wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP. Legalizmem działania organów władzy publicznej określa się stan, w którym po utworzeniu w drodze prawnej rozwijają one aktywność na podstawie i w granicach prawa, zaś prawo formułuje ich zadania i kompetencje oraz tryb postępowania (W. Sokolewicz, *Komentarz do art. 7 Konstytucji RP*, [w:] L. Garlicki (red.), *Konstytucja Rzeczypospolitej. Komentarz*, Warszawa 2005, s. 8). Warto wskazać, niektórzy Autorzy wskazują jednak, że art. 7 Konstytucji RP wyraża dwie zasady, podkreślając przy tym na różnice między zasadą praworządności, a zasadą legalności. Zgodnie z tym stanowiskiem działanie organu władzy publicznej musi mieć podstawę prawną (zasada legalności) i musi mieścić się w granicach prawa (zasada praworządności).

Ślusznie wskazano, że w odniesieniu do postępowań administracyjnych prowadzonych przez KNF zastosowanie znajdują także art. 6 i 7 k.p.a., w myśl których działania organu muszą być oparte na wyraźnej normie kompetencyjnej (zasada związania administracji prawem). Działania organu nadzoru mogą wkraczać w działalność podmiotów nadzorowanych tylko w przypadkach określonych przepisami ustaw oraz wydawanych na ich podstawie aktów wykonawczych, które wyznaczają zarówno obszar nadzoru, jak i rodzaj środków nadzoru. Podmiot nadzorujący realizuje zatem swoje zadania wykorzystując formy i metody działania określone prawem. Autor przeprowadził prawidłowe ustalenia w tym zakresie.

W literaturze przedmiotu wskazuje się na umowny podział funkcji organu nadzoru związany z zadaniami KNF. Podział ten ma znaczenie dla zrozumienia istoty nadzoru nad rynkiem finansowym. W dysertacji w ograniczonym zakresie odniesiono się do omówienia funkcji nadzoru, wskazując na funkcję nadzorczo-kontrolną, policyjną, organizacyjno-inspirującą, informacyjną i legislacyjną (str. 117 i cyt. tam R. Blicharz, [w:] *Prawo gospodarcze publiczne*, A. Pawłowski (red.), Warszawa 2011, s. 351). Jest to zagadnienie bardzo popularne w literaturze przedmiotu i można było odesłać do jeszcze bardziej popularnych poglądów w tym zakresie. Chodzi przede wszystkim o funkcję licencyjną (reglamentacyjną), funkcję regulacyjną, funkcję kontrolno-administracyjną (kontrolno-nadzorczą) – m.in. T. Nieborak, [w:] *Ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym. Komentarz*, T. Nieborak, T. Sójka (red.), Warszawa 2011, s. 18-19; J. Grabowski, *Publiczny*

obrot papierami wartościowymi. Ustrój prawny i procedury, Warszawa 1996, s. 55; B. Smykla, *Prawo bankowe – Komentarz*, Warszawa 2005, s. 425 i nast.; P. Zapadka, *Podmioty nadzorujące polski rynek finansowy – analiza podstawowych regulacji*, „Bank i Kredyt” 2003, nr 4, s. 99; Góral L., [w:] L. Góral, M. Karlikowska, L. Koperkiewicz-Mordel, *Polskie prawo bankowe*, Warszawa 2006).

Niewątpliwą zaletą recenzowanej pracy jest ukazanie praktyki funkcjonowania rynku, stosowania prawa w obszarze ochrony konsumenta; w niezbędnym zakresie także systemu zarządzania ryzykiem. W pracy można by także poruszyć kwestię kodeksów etycznych zakresie ochrony konsumentów na rynku kapitałowym. Te zbiory norm etycznych obowiązują określone kategorie podmiotów (członków Izby Domów Maklerskich – Kodeks Dobrej Praktyki Domów Maklerskich, emitentów – Kodeks Dobrych Praktyk GPW, inwestorów instytucjonalnych – Kodeks Dobrych Praktyk Inwestorów Instytucjonalnych, Kanon Dobrych Praktyk Rynku Finansowego (tworzony pod auspicjami KNF)). Interesującym byłaby wypowiedź Autora co do roli kodeksów etycznych w świetle ochrony konsumentów na rynku kapitałowym, w tym ich roli w ramach sądowej wykładni prawa.

Z praktycznego punktu widzenia niezwykle istotne znaczenie dla ochrony konsumentów na rynku kapitałowym ma także problematyka znacznych pakietów akcji. Szerokie jej omówienia z punktu widzenia działalności KNF niewątpliwie wzbogaciłyby pracę.

W ramach omawiania reglamentacji gospodarczej stanowiącej wyjątek od konstytucyjnej zasady swobody działalności gospodarczej (str. 157 – 172) zasadnym byłoby także wskazanie na pojęcie regulacji.

Wysoko należy ocenić sposób omówienia uprawnień do przedstawienia sądowi istotnego dla sprawy poglądu w sprawach dotyczących ochrony konkurencji i konsumentów. Niezwykle istotnego z punktu widzenia zakresu właściwości kompetencyjnej organu, instrumentu administracyjnoprawnego uprawniającego tenże organ do wyrażenia własnego zdania w sprawach, które ze względu na swój charakter a częstokroć również wagę i istotę, wyróżniają się doniosłym znaczeniem społecznym (str. 306-312).

Zaletą pracy jest umiejętność poruszania się z dużą swobodą przez Autora w przepisach prawa unijnego, konstytucyjnego, publicznego gospodarczego i ochrony konkurencji.

W odniesieniu do prawa unijnego przy omówieniu zasady jednolitego paszportu Autor pisze, że „jest głęboko zakorzeniona w ustawodawstwie MiFID”, w przypisie prawidłowo wskazując na rys historyczny pochodzenie tej zasady (str. 175). Zabrakło jednak wyraźnego stwierdzenia, co należy przez tę zasadę rozumieć, w szczególności zaś doprecyzowania, czy pojęcie to jest tożsame z zasadą jednolitego zezwolenia, o której Autor wspomina dwa zdania dalej (str. 175). Nie budzi przecież wątpliwości, że powszechnie zasada jednolitej licencji (ang. *principle of single license*) zwana jest także zasadą jednolitego zezwolenia lub zasadą jednolitego paszportu ((ang. *principle of single passport, European passport, single licence*) – tak m.in. J. Gliniecka, J. Harasimowicz, *Zasady polskiego prawa bankowego i dewizowego*, Sopot 1999, s. 28 i n.; A. Jurkowska-Zeidler, *Bezpieczeństwo rynku finansowego w świetle prawa Unii Europejskiej*, Warszawa 2008, s. 126).

Autor część pracy poświęcił środkom nadzorczym. W dysertacji analizie poddano środki nadzorcze stosowane przez KNF i Prezesa UOKiK. Warto byłoby spojrzeć też na nie przez pryzmat wykształconego w literaturze podziału na środki nadzorcze *ad rem* i środki nadzorcze *ad personam*. Precyzji w sformułowaniu wypowiedzi zabrakło we wnioskach, we fragmencie, w którym mowa, że nadzór ma charakter uprzedni (*ex ante*) oraz następczy (*ex post*) – str. 327. Nie ustosunkowano się bowiem do tak istotnego nadzoru bieżącego.

Nadto intrygująco pozostają kwestie związane z doбором zatrudnianych maklerów przez firmę inwestycyjną. W ostatnich latach wielokrotnie wyrażane było stanowisko, że to nie Komisja Nadzoru Finansowego powinna przeprowadzać egzamin maklerski, ale firma inwestycyjna. Każdą z tych dwóch koncepcji przeprowadzania egzaminu maklerskiego należy wiązać z odpowiedzialnością prawną za działania maklera i podmiotem, wobec którego stosowane są ewentualne środki nadzoru. Ten wątek niewątpliwie wzbogaciłby dysertację o istotny problem praktyczny.

Monografia jest osadzona w problematyce prawa rynku finansowego. W szerokim, ale i niezbędnym zakresie sięgnięto do literatury z innych działów prawa. Dobór i sposób wykorzystania literatury należy uznać za wartość metodologiczną. Autor wykazał się dużą znajomością prawidłowo dobranej literatury przedmiotu. Recenzowana praca jest rzetelnie udokumentowana literaturą przedmiotu, w tym pozycje literatury zagranicznej. Rozważania prowadzone są z przywołaniem umiejętnie dobranych aktów prawa polskiego i unijnego,

bogata ilością orzeczeń i decyzji Prezesa UOKiK, a także źródeł dodatkowych w postaci komunikatów, pism, sprawozdań, opinii, raportów i uzasadnień do projektów ustaw. Nieprawidłowo zamieszczono w wykazie źródeł uchwałę KNF (str. 377, zamiast wśród źródeł prawa krajowego na str. 379 i n. (nie wprowadzono przecież określenia, że chodzi o akty prawa powszechnie obowiązującego)).

Z formalnego punktu widzenia zastrzeżenia budzi także zamieszczenie w ramach pkt 2.3 na str. 86 części tekstu przed punktem 2.3.1., a nie w jego ramach. Z metodologicznego punktu widzenia można było rozważyć zawarcie krótkich podsumowań poszczególnych rozdziałów, co pozwoliłoby wskazać na wnioski wyprowadzone z poszczególnych rozdziałów.

Powyższe uwagi mają charakter polemiczny i nie rzutują na bardzo wysoką ocenę pracy. Sposób prowadzenia badań wykazuje nie tylko na poprawność merytoryczną, ale także wysoki poziom opanowania języka prawnego i prawniczego. Praca została napisana komunikatywnym, klarownym językiem, a poszczególne problemy badawcze powiązane ze sobą logicznie. Ostateczna korekta tekstu jest bardzo rzetelna.

Mimo dość szeroko zakreślonego obszaru badawczego pracy Doktorantowi udało się przeprowadzić tok badań do najbardziej istotnych kwestii. Sposób prowadzenia badań prowadzi do wniosku, że Autor trafnie formułuje cele i hipotezy badawcze, a następnie za pomocą odpowiednich narzędzi metodologicznych je weryfikuje. Zachowano też walor oryginalności w prowadzeniu badań. Dużą zaletą pracy jest, że ma ona nie tylko opisowy charakter, ale dominują w niej elementy analityczne. Doktorant nierzadko formułuje uwagi krytyczne. Zaprezentowanym badaniom i towarzyszącym komentarzom Autora nie sposób odmówić naukowego charakteru. W pracy trafnie zdiagnozowano problemy i we właściwy sposób dokonano interpretacji obowiązujących przepisów prawnych. Wnioski znajdują w sobie element twórczy, a praca wypełnia lukę w dotychczasowej literaturze przedmiotu.

V. Konkluzja

W moim przekonaniu przedstawiona do oceny rozprawa doktorska Pana mgr Pawła Izdebskiego pt. „Administracyjnoprawne środki ochrony konsumentów na rynku kapitałowym w ramach działalności Komisji Nadzoru Finansowego i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów” spełnia wszystkie wymogi przewidziane w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki. Dysertacja ta stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, odzwierciedlając zdolność dokonania przez Autora syntezy szerokiego zakresu zagadnień przy połączeniu aspektów teoretycznych z praktycznymi. Autor wykazał ogólną wiedzę teoretyczną w badanym obszarze prawa, zwłaszcza zaś prawa administracyjnego, a także dowiódł umiejętności prowadzenia pracy naukowej. Recenzowana praca odznacza się oryginalnością i kompletnością, w pełni spełnia standardy rozprawy doktorskiej.

W związku z powyższym wnoszę o dopuszczenie Pana mgr Pawła Izdebskiego do dalszych stadiów postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora nauk prawnych.

